

Végtelen hazaút

.....
elindulás után amikor a gépkocsi
már kellőképp felgyorsult és
egyenletesen zúgó motorral
„beállt” a forgalom tempójába
némi fájdalmat éreztem derekamban
„amely” fájdalom felkúszott
a csigolyák vonalán tarkóimig
és apró ám nagyon kellemetlen
nyilalgatásaival „emlékeztetni”
kezdett mértéktelen kávézásaimra
és a túlságosan is gyakori cigarettagyújtásokra — ezért megkértem E.-t:
finoman masszírozza meg a nyakam
ő pedig kissé ijedten ugyan
de apró ujjomozdulatokkal birizgálta
végig a tarkómat egészen az öreglyukig
követve az izmokban és idegekben
a fájdalom útját
mindezt oly mértéktartóan és óvatosan
hogy azért még tudja az autóvezetésre
kellően koncentrálni hiszen ilyen „el-
érezéstelenített állapotban” nem könnyű
egyenes tartással „megülni” több mint
félszáz lóerőt — igaz valamiféle
luxus-kényelemben — csakhogy
biciklista-egyensúlyozással
és előre-hátra is mintha nem csupán
oldalt suhannának el a fák
és én magam sem úgy „beleülve” hanem
rohanva-szétszakítva bárhol-valahol
mégis mindig itt — talán szív-
verdesésben vagy vércseppalvadásban
lehetne ilyen helyzetet „lemérni”
mert sem ritmikus dobogás sem
megszokott keringés nem dobog és nem
kering így — s egyre gyávábban vagy
erőtlenebbül azonnal másutt
de állandóan közelebb a visszaváló
beláthatósághoz melyből kiérezni már
tompá s benne lenni évezredesen
jéghideg . . . valahogy mégis megfoghatatlanul
mellettem és mögöttem test a test (feleségem
és gyermekeim): bennem-mellettem bennem-

mögöttem — s érezhetem ugyanakkor egyetlen szópillanatra is kimérten csak az agyban: milyen „bizarr” hogy ők nyugodtan látszatok és mindenféle kiérzések nélkül az útszélre merészkedő fácánokat és szarkákat számolják amelyek a jó ég tudja milyen „látszatokat” és „kiérzéseket” vélnek felfedezni ebben a néhány méter széles de szinte végnélküli tértelenséggel kígyózó betoncsíkban hogy a mező (miféle?) biztonságát elhagyva dübörgő óriásvalamik között cikázzanak s a leghetetlenebb pillanatot kiválasztva „eljátsszák” a következő tavasz búbolásos és magigérő lehetőségét s vagy az olvadás (tél lesz!) mossa vissza földmeleggé testük mostani melegét vagy egy dögevő bélrendszerét megjárva lesz ismét velük meg mindez némiképp — ám a visszamoshatóság és visszaalkíthatóság már nem függ össze semmiféle gyerek-számolgatással és a színfoltok (mint bármiféle útszéli madarak engem teljesen hidegen hagynak hogy nem nézem őket s nem vadászom szándékos manőverekkel rájuk mintha épp nem láthatnám vagy nem vadászhatnék „ugyanaz”) számomra láthatatlanok nem tudom mifélék s jelrendszerem nem érti jelrendszerük — csak ne kelljen ezt az időtöltő számolgatást és E. ujjmozdulatait tarkómon félbeszakítanom ne kelljen arcuk vonásait kapkodó levegővételeimmal „akárhogyani” lerogyásommal rémületté torzítani hogy ordítok és megállítom a kocsit vagy nem ordítok és úgy állítom meg — szeretném nyugodtan hallani a hangomat ahogy mondok valamit teljesen érdektelen dolgot mondanék nem lenne benne sem bántás sem dicséret de nem lehetne benne semmi „az” mint : kinyitom a vízcsapot szeretnék megfürödni megtörölközni megnézni az esti filmet éjfélkor vagy fél egy körül átmenni a gyerekszobába betakarni nyugtalan rugdalozó kiskamasz lányaimat azután kivinni (kiengedni — s elszívni az udvaron addig egy cigarettát) vizelési ingerét halk nyüszögéssel jelző kuttyámat s szeretnék — ha mindezt már elvégeztem — odabújni E. forró és félszendergésében

is adakozó testéhez miközben akadozva
megkérdezi hogy mindezt már elvégeztem-e? :
s nem lehetne szavaimban a gáz a fék a
kuplung a sebességváltómű felmeredő
kapcsolókarja a kormánykerék rezdülése mert
újraösztönösült állat-állapotban rabként
és rémületben tart egy szédüléssel roszul-
lét miatt — nem leszek-e gondolkodás kép-
telen szörnyesebesség magam? hogy árokszálon
bukunk egymás nyakába férj-asszony-gyerekek
de szemem már az ő szeme s szemükkel vakulok
s kihűlt torzó vagyunk az éjszakában lassan
érkező mentő- rendőr- és halottaskocsi
megszokásból megszokhatatlanul hányingerrel
és részvétellel küszködő „szolgálattevői”
számára akik kék- vörös- fehér- vagy hát
a franc se tudja milyen fényben elképzelhető
okok és lehetőségek után kutatnak s lesz
miről beszélniük a visszaúton
. . . csak az lehet szavaimban leküzdve az ájulást
estére-éjszakára odakerülök a televízió elé
és köröttem megmarad a szó és szuszogás
szeretem-ingere — miközben „ilyenformán”
felkészülök a megszólalásra haladunk azért
tovább már alig van messze az otthon
a HAZA
. sűrűsödő sötétben bekapcsolom
a reflektorokat és megpróbálom mindezeket
még egyszer végiggondolni
.

(Frankfurt—Hegyeshalom, 1987)